

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 9

Fylke: Buskerud

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Lier.

Emne: Låvving

Bygdelag:

Oppskr. av: Andreaskopvold

Gard:

(adresse):

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

Klaus Landfald, f. 1885 på Landfald, bonde dr. Mykje med i Rommenalt

SVAR

Stell. prisdomer ved ferja, form. i Lier Bygdeboknemnd.

A.

1. Låvving er ikkje brukt nå, men har vore brukt meir eller mindre like opp i vår tid på mindre bruk.

Det har ikkje vore låvve arvisst dei siste 30-40 år.

Siste gongen dei gjorde det på Landfald var i 1908. For den tid var det nokkoting arvisst, men låv-
mengda skiffe eller høymengda, og K. L. kan ikkje
hinga at ein låvva dersom ein hadde flust med
høy.

2. Ein låvva like etter slåtten, det skulle vera gjort for
utgangen av august

Det var ark, rogn, selje, alen dr dei hadde det, og
(det måtte blandast med høy; K. L. kan hinga
eit oi dei hadde 8 sate overlåv og det var mykje),
og (serleg til hesten). Det er like bytta i bygda;
kna er ikkje serleg glad i den, men såien tek
den gjerne.

Det heiter å låve eller å kjerve.

3. Dei brukte låvvevinn eller skyru. Når dei kjerve
brant dei visten av; derfor var det ikkje kjerve
kjøkk for dei er seg og vond å bytta.

K. L. kjemmer ikkje til at dei har rispa låvve i
Lier, men har hov sett det gjort andre stader. Der

dette

hadde dei rispedeinnu til å ha laivnet i Slike tenner
 & det q i d'ix med same namnet, så han reknor med
 at riepplaiiv & nytta dr q tidlegare.

4. dei kon laiv både av rotfasse tre q av tre tom
 dei hogg ned.

Å stjvor for å få laiv her vor svot vauleg i Lix.
 Ein av venene til K. L. kjøpte i 1916 Meren soide.
 der vor det om lag 80 svare gamle askesalvor tom
 han selde til ned under krigen då.

K. L. kjennur ikkje til nor gamle trea måtte vera
 for nor dei vorst stjvor første gangen, for altvi
 vorer med på det.

Dei kinnu stjvort ofte, gjerne 3. eller 4. kvart år.

Det vor to slog laiv som vorst nytta i hakkelaiiv
 som ein ^{stjv} kalla det q kjervelaiiv.

5. Hakkelaiivet vorst tōka på bakken som høysjå
 2,00).

Kjervelaiivet vorst til dels kjørt inn med ein gong
 q tōka på hjellor. Der som det vorst tōka uto, vorst
 kjerwa lagt oppr danningved eller laug med
 ein gard o. l.

K. L. kjennur ikkje til at det vorst sors rekommise
 for Kjerv, men det vorst sagt at 100 Kjerv vor laji
 for en mann. "Da mått'k gni på."

6. Laiivet vorst kjørt inn.

Laiivdignad & utkjent i Lix. Men ein venn av K. L.
 vor gardstjvor sōr i Vestfold ein stad ^{sommaren} ~~høsten~~
 1904. Den ^{sommaren} ~~varen~~ vor det mange dr som drigde seg
 ei jakt q for sōr til Danmark q kjøpte halve. Enka
 som denne Lix-gaten vorst hos vill et han q skulle
 gjera det, men han sa nei. Det & så mykje
 laivskog her på garden at vi trug ikkje dra til
 Danmark eller fir. Så trouma har samant hūs-
 menn q hūsmanuskjerringor q alt det jakt han

künne ja tak, og så laúva dii så mykje at dii aldri hadde hatt så mykje fjór á garden.

7. Det allv meste ~~for~~ laúvet vort tatt i innmarka.

Dií ókretame: mannfólka, brogg, og kvinnfólka brúka laúvkniv, skyrú eller finga.

8. Det vor oftast Toms ljellor som ein künne leggja laúvet på. Ein mátti súa på det så det ikkje mingu.

Det vor kylene og tildeis hestun som fekk laúv. Hestun skúllu ha et kjóv for matu.

9. Her hos oss på Lauofald rekka vi ask, rogn og osp best.

10. K. L. har ikkje sjólv seld at dii har tatt almelaúv til grisen, men han hugsar at ein kjóring - ho vor vinst frá Sylling - fortalde at ho gav grisen almelaúv og - bork. Ho hadde enten kórt eller blóigt det.

11-15. Ukjent

16.

1. Det heitte rakalaúv

2. Mein tok det som kom. Det vor vel eit det hadde vor stossu ein gjorde det.

3. Rive

4-9. Ukjent.

Ein av grammau min, han som sádde hóymúsi sí leng (sjá svar på sp. 12, sp. 3.), kjópte ei lita brún kóppe av ein kjóring. Ein dag vor han borti garden hus med henne, ho stod hunden hi eit kirschoftré og åt av laúvet som vor falle ned. Ho et allkiing, til denne tid har ho ikkje lurt av anna enn rakalaúv, so mannen. Han vor svar eit i ta vare på alt, og for han vor ikkje rakalaúvet ríofór. Han kjóste det heim i hóymúgu.

Ein haust.